

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3088/2017. (IV. 28.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.VI.20.812/2015/7. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó gazdasági társaság jogi képviselője, dr. Kussinszky Péter ügyvéd (1066 Budapest, Zichy J. u. 19.) útján alkotmányjogi panaszt terjesztett elő a Kúria Pfv.VI.20.812/2015/7. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt. Az indítványozó állítása szerint a Kúria általa megsemmisíteni kért ítélete sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében meghatározott jogállamiság és jogbiztonság elvét, az Alaptörvény XIII. cikke szerinti tulajdonhoz való jogot, az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében foglalt törvény előtti egyenlőséget, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében szabályozott tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot, valamint az Alaptörvény bíróságokra vonatkozó előírásokat megállapító 25. és 28. cikkét.
- [2] 1.1. Az indítványozó 2007. április 12-én Csorna Város Önkormányzatával (a továbbiakban: alperes) kötött adásvételi szerződés keretében 16 829 440 forint vételáron megvásárolt egy csornai ingatlant. A felek által létrejött adásvételi szerződés 11.6. pontja szerint az indítványozó kötelezettséget vállalt arra, hogy a megvásárolt ingatlanon létrehozandó telephelyen munkahelyet teremtsen és legalább 10 fő folyamatos foglalkoztatásáról gondoskodik a beruházás befejezését követő hónap első napjától kezdődően legalább három év időtartamra. A felek megállapodása szerint ha az indítványozó a szerződésben vállalt foglalkoztatási kötelezettséget nem teljesíti, meg kell fizetnie az alperes részére az ingatlan forgalmi értéke és a vételár közötti különbözetet. A felek az adásvételi szerződés megkötésével egyidejűleg az indítványozónak nyújtandó vissza nem térítendő támogatás felhasználását részletesen szabályozó támogatási szerződést is kötöttek egymással. A támogatási szerződés kimondta, ha az indítványozó a megvásárolt ingatlanon létesített telephelyre 2008. december 31-ig működési engedélyt szerez, az adásvételi szerződés szerinti vételár 50%-át visszakapja. A foglalkoztatásra vonatkozó kötelezettséget – az adásvételi szerződésben részletezett feltételekkel – a felek a támogatási szerződésben is rögzítették. A támogatási és adásvételi szerződés 2008. december 19-i módosítása szerint a felek között megállapodott vételár bruttó 16 829 440 forint. A szerződés-módosítás alapján az indítványozónak nyújtandó vissza nem térítendő támogatás összege – amennyiben az indítványozó 2010. január 1-jétől 2011. január 1-jéig az ingatlanon létesített telephelyen folyamatosan 10 fő munkaeót foglalkoztat – az ingatlan vételárának 50%-a. Az indítványozó a telephelyre vonatkozó működési engedélyt 2008. decemberéig beszerezte, azonban a foglalkoztatásra vonatkozóan előírt kötelezettségét 2010. februárjában és márciusában nem teljesítette, de az év során – átlagban – 11,35 fő foglalkoztatásáról gondoskodott.
- [3] 1.2. Az indítványozó Győri Járásbírósághoz benyújtott keresetében kérte az alperes kötelezését 8 414 720 forint és az ezután 2011. február 15-től a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 301. §-a szerint számított késedelmi kamat megfizetésére. Az indítványozó úgy vélte, a támogatási szerződésben vállalt foglalkoztatásra irányuló kötelezettségének eleget tett, így jogosult az ingatlan vételárának 50%-ára. Tekintettel arra, hogy a támogatási szerződés a visszafizetés esedékességéről nem rendelkezett, az indítványozó a késedelembe esés és a kamatfizetési kötelezettség kezdő időpontját a 2011. február 10-i, első felszólító levele kézbesítéséhez kötötte. Az indítványozó szerint a 10 fős foglalkoztatott vonatkozásában kizárólag a statisztikai átlagszámítás alapján számított létszám értelmezhető, „fogalmilag kizárt ugyanis olyan elszámolási szemlélet alkalmazása, amely nem tudja kezelni a változókat.” Az alperes a kereset elutasítását kérte arra való hivatkozással, hogy az indítványozó 2010. január 1. és 2011. január 1. között nem tett eleget a 10 fő folyamatos foglalkoztatására vonatkozó szerződési kötelezettségének, így nem jogosult a vissza nem térítendő támogatásként adandó vételár-

részre. Az alperes úgy vélte, ha a felek a foglalkoztatotti létszámot statisztikai átlagban kívánták volna meghatározni, akkor ily módon rögzítik a szerződésben, megállapodásuk azonban folyamatos foglalkoztatásra vonatkozott. Az alperes viszontkeresetében kérte az indítványozó kötelezését 13 053 152 forint és ezen összeg után 2010. január 1-jétől a kifizetés napjáig járó késedelmi kamat megfizetésére. Az alperes előadta, az indítványozó a forgalmi érték alatt, kedvezményes vételáron jutott az ingatlanhoz éppen a foglalkoztatási kötelezettség 2010. január 1-jétől számított három éves időtartamra történő vállalása miatt, azonban a 10 fő foglalkoztatása már az első évben sem valósult meg. A Győri Járásbíróság ítéletében rámutatott: a felek nyilatkozata nem egyértelmű, akarunk az egymásnak ellentmondó tanúvallomások miatt nem feltárható, ezért szükséges a szerződések bírósági értelmezése. A Győri Járásbíróság – az eljárás során kirendelt szakértő véleményét is figyelembe véve – megállapítása szerint az indítványozó nem tett eleget a szerződésekben vállalt kötelezettségének, így a 2014. június 16-án G.23.327/2011/45. számon meghozott ítéletével az indítványozó keresetét elutasította és az alperes pernyertességét mondta ki.

- [4] 1.3. Az elsőfokú ítélettel szemben az indítványozó terjesztett elő fellebbezést. A Győri Törvényszék 2015. február 9-én 2.Gf.20.762/2014/4. számon meghozott ítéletével a Győri Járásbíróság döntését megváltoztatva az indítványozó pernyertességét és az alperes viszontkeresetének elutasítását mondta ki. A másodfokú bíróság megállapítása szerint a Győri Járásbíróság „kellő körben folytatta le a bizonyítási eljárást”, azonban a feltárt bizonyítékok téves értékelésével és a felek szerződési nyilatkozatának helytelen értelmezésével téves jogi következtetésre jutott. A törvényszék úgy vélte, a kizárólagos nyelvtani értelmezés önmagában nem elegendő a felek szándékának feltárására, a járásbíróságnak figyelemmel kellett volna lennie a szerződéskötés összes körülményére. A törvényszék a gazdasági életben kivitelezhetetlennek minősítette a 10 fő munkaerő folyamatos állományban tartását tekintettel arra is, hogy maga az alperes nyilatkozott oly módon, egy esetleges baleset vagy *vis maior* bekövetkezése esetén nem várták volna el a folyamatos foglalkoztatást.
- [5] 1.4. A Győri Törvényszék ítéletével szemben az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. A Kúria 2016. május 3-án meghozott Pfv.VI.20.812/2015/7. számú ítéletével a jogerős ítélet hatályon kívül helyezte és a Győri járásbíróság ítéletét azzal a változtatással hagyta helyben, hogy az indítványozó marasztalásának tőkeösszege után a kamatfizetés kezdő időpontja 2013. január 1. A Kúria szerint a Győri Törvényszék helytelenül értelmezte a felek szerződését és tévesen változtatta meg a járásbíróság ítéletét. A Kúria a szerződésben rögzített „folyamatos” megjelölés mellett kizártnak tekintette a foglalkoztatotti létszám statisztikai átlagban történt megállapítását. A szerződés értelmezése során – a legfőbb bírói fórum szerint – a felek megállapodásának és nem a gazdasági észszerűségnek, a szakértői véleménynek vagy a más jogviszonyokban irányadó, a foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliek ellátásáról szóló jogszabályoknak volt jelentősége. A Kúria ítéletében rámutatott, az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a felek között létrejött szerződést és helyesen döntött a kereset és a viszontkereset tárgyában.
- [6] 2. Az indítványozó 2016. augusztus 15-én, az előterjesztésére nyitva álló határidő utolsó napján adta postára alkotmányjogi panaszát, melyben kérte a Kúria Pfv.VI.20.812/2015/7. számú ítélete megsemmisítését tekintettel arra, hogy az sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, a XIII. cikkét, a XV. cikk (1) bekezdését, a XXVIII. cikk (1) bekezdését, valamint 25. és 28. cikkét. Az indítványozó szerint tisztességtelen és Alaptörvénybe ütköző az a bírói döntés, „amelyik nyelvtani értelmezésről szólva a lehetetlent, a józan ésszel nem szándékolható döntést támogatja.” Az indítványozó véleménye szerint a tisztességesség és a jogbiztonság követelményével nem összeegyeztethetők az olyan bírói döntések, melyek ellentétesek az észszerűséggel, a valós élettal, a lehetségesekkel. Az indítványozó állította: tulajdonjog-sértő az általa a beruházás során tervezett pénzügyi váromány megvalósulása, hiszen az indítványozó éppen ezen összegre számítva alapította vállalkozását. Az indítványozó úgy érvelt, ha elfogadható, hogy a statisztikai átlagszámítástól eltérő minden más szerződés-értelmezés józan ésszel ellentétes élethelyzetet teremt, az általa felhívott, Alaptörvényben megjelölt jogok külön-külön és együttes tartalmuk szerint is sérültek. Az indítványozó meglátása szerint a lehetetlent támogató ítélet Alaptörvényt sért, tisztességtelen és nem erkölcsös. Az indítványozó indítványában hivatkozott a 15/2014. (V. 13.) AB határozat Indokolásának [33] bekezdésére, melyben a testület elvetette a vizsgált jogszabály szövegének kizárólag nyelvtani, szó szerinti, strikt textualista értelmezését.

- [7] 2.1. Az Alkotmánybíróság főtítkára 2016. december 12-én kelt levelével – az alapjogsérelmet alátámasztó indokolást, valamint a jogi képviselő meghatalmazását nélkülöző indítványa miatt – hiánypótlásra szólította fel az indítványozót. Az indítványozó a hiánypótlási felhívásnak eleget tett és indítványát 2017. január 19-én az Alkotmánybírósághoz érkezett beadványával kiegészítette, melyben fenntartotta a korábbi panaszában foglaltakat, vitatta továbbá, hogy az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, valamint 25. és 28. cikke nem tartalmaz alapjogot. Az indítványozó véleménye szerint az Alaptörvény 28. cikkének rendelkezései éppen az Alaptörvény XXVIII. cikkében meghatározott tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot egészítik ki, annak szerves részei. Az indítványozó továbbra is fenntartotta az eredeti panaszában leírtakat, szerinte az általa megsemmisíteni kért ítélet ellentétben áll a józan ésszel, valamint az államilag védett és támogatott erkölcsi és gazdasági célokkal. Az Alaptörvény XIII. cikkében megjelölt tulajdonhoz való jog sérelme kapcsán az indítványozó előadta, hogy a tulajdonához való hozzájutást és annak megtartását kötötte – alaptörvény-ellenes módon – teljesíthetetlen feltételekhez a bíróság. Az Alaptörvény XV. cikkének törvény előtti egyenlőséget szabályozó rendelkezése vonatkozásában az indítványozó kifejtette, senkivel szemben sem lehet teljesíthetetlen elvárást támasztani a törvény alkalmazása során, a perbe vitt jogokról azonos mérce szerint kell döntenet, az indítványozó esetében azonban – állítása szerint – „fantasztikus” viszonyítást alkalmazott a bíróság. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében szabályozott tisztességes bírósági eljárás kapcsán az indítványozó fenntartotta a tulajdonjog sérelmével, valamint a korábban már hivatkozott, 15/2014. (V. 13.) AB határozattal összefüggésben kifejtett álláspontját. A tisztességesség szerinte „a jogszabályoknak való pozitív, tételes jogi megfeleléstől a józan ész által diktált természetjogias feltételrendszereknek való megfelelésig terjedő széles értelmezési- és értéktartományt” jelent és mindaz, ami ebbe az intervallumba nem tartozik bele, az alapjogsértő.
- [8] 2.2. Az Alkotmánybíróság az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 56. § (1) bekezdése alapján az ügyrendjében meghatározottak szerinti tanácsban – az Abtv. 56. § (2) bekezdésében biztosított mérlegelési jogkörében – eljárva dönt az előterjesztett alkotmányjogi panasz befogadhatósága törvényben előírt tartalmi és formai feltételeinek meglétéről.
- [9] 2.3. Az Abtv. 27. §-a alapján az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet fordulhat alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti és jogorvoslati lehetőségeit kimerítette vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Az indítványozó az alkotmányjogi panasz alapját képező bírósági eljárás felpereseként az ügyben érintett és megjelölte az általa sérelmesnek tartott bírói döntést [Abtv. 52. § (1b) bekezdés c) pont], továbbá kifejezetten kérte annak megsemmisítését [Abtv. 52. § (1b) bekezdés f) pont]. Az indítványozó a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítette [Abtv. 27. § b) pont] és megjelölte azt a törvényi rendelkezést, mely megalapozza indítványozói jogosultságát, továbbá, mely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét a panasz elbírálására [Abtv. 52. § (1b) bekezdés a) pont]. Az Alkotmánybíróság rendelkezésére álló adatok alapján azonban az indítványozó határidőben előterjesztett beadványa – az alábbi okokból – nem felel meg a befogadhatóság törvényi követelményeinek.
- [10] 2.4. Az indítványozó panasz-beadványában hivatkozott az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének, valamint 25. és 28. cikkének megsértésére. A jogállamiságot kimondó, Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése nem minősül alapjognak, így e rendelkezésre alkotmányjogi panasz kizárólag egyedi esetekben alapítható. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint ilyen kivételnek tekintendő a visszaható hatályú jogalkotásra és a felkészülési idő hiányára tekintettel benyújtott indítvány {3115/2016. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [30]; 3153/2016. (VII. 22.) AB határozat, Indokolás [30]}. Valamely államcél vagy egyéb alaptörvényi rendelkezés megsértésének megállapítására irányuló indítványi elemek [Alaptörvény 25. cikk, Alaptörvény 28. cikk] – figyelemmel arra, hogy nem tekinthetők Alaptörvényben biztosított jogoknak – alkotmányjogi panasz keretében nem bírálhatók el {3121/2015. (VII. 9.) AB határozat, Indokolás [89]}. Az e pontban felsorolt alaptörvényi rendelkezések sérelmét – figyelemmel arra, hogy az Abtv. 27. § a) pontja szerinti kritériumnak nem felelnek meg – az Alkotmánybíróság érdemben nem vizsgálta.
- [11] 2.5. Az indítványozó a tulajdonhoz való joga sérelmeként állította a támogatási szerződésben foglalt pénzbeli váromány – bírói döntés következtében történt – meghiúsulását. „A »váromány« a szó legtagabb értelmében

olyan jövőbeli jogszerzést lehetővé tevő függő jogi helyzet, amelyben a jogszerzés feltételei részben megvannak, míg további feltételei a jövőben vagy bekövetkeznek, vagy sem. Szűkebb értelemben várományon valamely alanyi jog megszerzésének jogilag biztosított lehetőségét értjük, amelytől a várományost az ellenérdekű fél önkényesen nem foszthatja meg (Szladits Károly: A magyar magánjog vázlat. Budapest, 1933., 109.)” {3048/2013. (II. 28.) AB határozat, Indokolás [40]}. Az Alaptörvény XIII. cikkének rendelkezése az állammal szemben fogalmaz meg az alapjog alanyának tulajdonosi pozíciójába történő behatolástól való tartózkodásra vonatkozó közjogi igényt {3052/2016. (III. 22.) AB határozat, Indokolás [54]}. Az Alkotmánybíróság számos döntésében {3115/2013. (VI. 4.) AB határozat, 3024/2015. (II. 9.) AB határozat, 3194/2014. (VII. 14.) AB határozat} kimondta: a tulajdonhoz való jogot garantáló alaptörvényi rendelkezés elsősorban a már megszerzett tulajdont védi az elvonás és korlátozás ellen. Az alkotmányos védelem ugyan kiterjed az érdekelték ellenszolgáltatásán, azaz a járulékfizetésen alapuló, társadalombiztosítási jogosultságokra vonatkozó közjogi várományokra is {23/2016. (XII. 12.) AB határozat, Indokolás [140]; 3209/2015. (XI. 10.) AB határozat, Indokolás [66]}, az érintett ügyben azonban ilyen jellegű váromány nem szerepel. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tulajdonjog védelme a függő helyzetben lévő igényekre nem terjed ki {3115/2013. (VI. 4.) AB határozat, Indokolás [34]} és jelen esetben az indítványozó nem szerzett tulajdonjogot a pénzbeli váromány felett.

- [12] 2.6. A törvény előtti egyenlőséget biztosító alaptörvényi rendelkezéssel kapcsolatosan az Alkotmánybíróság korábbi határozataiban kimondta, „[a]z egyenlőség végső forrása az egyenlő emberi méltóság” {3206/2014. (VII. 21.) AB határozat, Indokolás, [23]}. Az Alkotmánybíróság több döntésében rámutatott: a jogegyenlőség klauzulája a közhatalmat gyakorlókkal szemben fogalmazza meg azt az alkotmányossági követelményt, hogy „[v]alamennyi személyt egyenlő méltóságúként kezeljenek és szempontjaikat egyenlő mércével és méltányossággal mérjék” {3112/2016. (VI. 3.) AB határozat, Indokolás [25]}. Ebből, az egész jogrendszerre kiterjedő követelményből ered, hogy egy törvényi szabályozás kizárólag az emberi méltósághoz fűződő jog megsértése esetén minősül alaptörvény-ellenesnek. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint „[a] jogegyenlőség elve nem bármifajta különbségtételt, hanem csupán az emberi méltóságot sértő megkülönböztetéseket tilalmazza” {3206/2014. (VII. 21.) AB határozat, Indokolás [23]}. Alaptörvény-ellenes az észszerűséget és kellő súlyú alkotmányos indokot nélkülöző önkényes különbségtétel. A jelen ügyben az indítványozó – ugyan többek között a törvény előtti egyenlőség vonatkozásában fejtette ki a sérelmezett ítélettel kapcsolatos kifogását – valójában a bíróság által egy adott szakjogi kérdésben kialakított döntést támadta. Az ügyben eljáró bíróságok a rendelkezésükre álló bizonyítékok alapján (a felek nyilatkozatai, a tanúk vallomása, a szakértő véleménye) az összes körülmény mérlegelésével alakították ki a szerződés értelmezésével kapcsolatos álláspontjukat, ennek felülbírálatára pedig az Alkotmánybíróság nem rendelkezik hatáskörrel, a testület ugyanis „[n]em foglalhat állást a bíróság döntési jogkörébe tartozó szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésben” {3115/2016. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [29]}.
- [13] 2.7. Az indítványozó tisztességes eljáráshoz fűződő jogának megsértése kapcsán (is) hivatkozott a 15/2014. (V. 13.) AB határozatban a jogszabálysöveg értelmezésére leírt szempontokra. Erre vonatkozóan az Alkotmánybíróság hangsúlyozza: az említett határozatban szereplő megállapítások jogszabálysövegre és nem a szerződésekben vállalt szolgáltatások és ellenszolgáltatások értelmezésére vonatkoznak. A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog lényege – az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint – az alkotmányos jelentőségű eljárási szabályok (bírósághoz fordulás joga, a tárgyalás igazságossága, a bírósági döntés nyilvános kihirdetése, a törvény által létrehozott bíróság független és pártatlan eljárása, a perek észszerű időn belüli befejezése, a fegyverek egyenlőségének elve) érvényesülése, a „[b]íróságok eljárásának ezen túlmenő elemei, így különösen az adott jogvitáknak – a jogszabályok alkalmazásával és a bíróság mérlegelési jogának gyakorlásával történő – mikénti eldöntését [a testület] nem tekinti alkotmányossági kérdésnek” {3254/2016. (XII. 6.) AB végzés, Indokolás [10]; 3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [35]}. Az indítványozó tisztességtelennek és Alaptörvényt sértőnek minősítette a – szerinte – lehetetlen, józan észnek ellentmondó feltételt támasztó bírói döntést. Alkotmányjogi panaszában azonban nem részletezte, pontosan miért alapjogsértő egy olyan, szerződésben vállalt kötelezettség (10 fő folyamatos foglalkoztatása) bíróság általi „jövőhagyása”, melynek teljesítése feltétele az indítványozónak nyújtandó támogatás (kedvezményes vételár, vissza nem térítendő támogatás) igénybe vételének. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a „[b]írói döntés alaptörvény-ellenessége jogszabálynak az Alaptörvénnyel összhangban nem álló értelmezése és alkalmazása, vagy alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán állhat elő.” {9/2016. (IV. 6.) AB határozat, Indokolás [28]}, jelen esetben azonban nem

jogszabályi rendelkezés Alaptörvénnyel összhangban nem álló értelmezése és alkalmazása, vagy Alaptörvénybe ütköző jogszabály alkalmazása történt, hanem a felek által kötött szerződés bíróság általi értelmezésére került sor.

- [14] 2.8. Az Abtv. 29. §-a alapján az alkotmányjogi panasz befogadására a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén van lehetőség. Az Alkotmánybíróság szerint az indítványozó panasza nem vet fel sem a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet, sem alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, ezért alkalmatlan az érdemi vizsgálatra. A pervesztessé vált indítványozó a sérelmes ítélet felülbírálatát kérte az Alkotmánybíróságtól, a testületnek azonban erre – a már kifejtettek alapján – nincs hatásköre, a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának felülvizsgálatával ugyanis – burkoltan – negyedfokú bírósággá válna [3195/2015. (X. 14.) AB határozat, Indokolás [18]].
- [15] 3. Az Alkotmánybíróság – a fentebb megjelölt okok miatt – az indítványozó alkotmányjogi panaszát az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján – az Abtv. 56. § (3) bekezdésében foglaltak figyelembe vételével – visszautasítja.

Budapest, 2017. április 11.

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető,
előadó alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1863/2016.

